

Tilværelsen bliver, desto mere slappes de naturlige Følelser og de Baand, som hidtil have haft stor Betydning. Vor Alderdomsunderstøttelseslov, som har saa mange gode Sider, har jo desværre der et ganske særlig sort Punkt, idet den allerede har bevirket, at mange Børn, der kunde og burde forsørge deres Forældre, i Stedet derfor have kastet dem over paa den offentlige Forsørgelse, Stat og Kommune, til Græmmelse for de gamle og vistnok til ringe Glæde for Børnene selv. Jeg ved ikke, om der kan ske nogen Forandring heri, det er vist meget vanskeligt at naa ved denne Lov. Men det ved jeg, at jo vanskeligere det er, desto mere skyldte vi at bøde derpaa paa alle Omraader, hvor vi kunne gøre det, bl. a. ogsaa ved at indrette vort Forsikringsvæsen saa godt som muligt. Det kan gerne være, at der ikke ret tit høres om særlig skandaløse Forhold ved Aftægtsvæsenet, Folk blive jo nemlig mere dannede paa Overfladen og frygte den offentlige Dom mere nu end i ældre Dage. Men faktisk er det, at en meget stor Del gamle og deriblandt ogsaa Folk, der fortjente en bedre Skæbne, tilbringe deres Alderdom i en pinlig Følelse af, at de ere til Besvær for de paagældende. Hvis vi nu foretage en Forandring paa det Omraade, ville vi gøre noget godt for mange Mennesker. Det kan ikke hjælpe at opretholde Forhold, som Samfundet er vokset fræ, og som kun ramme dem, vi helst ville værne om, hvor beklageligt det end er, at disse patriarkalske Forhold maa forsvinde. Men hvis det nu altsaa forholder sig saaledes, at Forsikringsvejen efter Omstændighederne er en god Vej, som vi bør søge mere og mere at komme ind paa for alle Samfundklassers Vedkommende, særlig for de ubemidlede og mindre bemidlede, saa er det jo af største Vigtighed, at den Sag ikke bør forhindres eller standses ved, at vort Forsikringsvæsen kommer paa Afveje, og der er, som alt sagt af foregaaende Talere, den største Fare. Jeg tænker ikke her paa Selskaber, som ved deres Startning kunne have begaaet en eller anden Fejl, men hvor i øvrigt Starternes Navne borge fuldstændig for Selskabets komplette Hæderlighed og Soliditet, men jeg tænker paa saadanne Selskaber, hvor der ingen som helst Borgen er i vedkommendes Navne, og hvor Selskabets hele Karakter og Virken i allerhøjeste Grad gør Indtryk af at være en privat Spekulation, som har taget det mindst mulige Hensyn til Garantien for de forsikrede. Det ærede Medlem for

Frederiksberg (P. G. C. Jensen) omtalte i Gaar et Selskab, hvis vigtigste Paragraf var den, at da Direktøren havde hele Ansvaret, vilde vel ingen finde det urimeligt, at han ogsaa tog hele Overskuddet. Nej, saamænd! Hvis han virkelig havde hele Risikoen, men det deler han jo med de forsikrede. Og intet er vissere, end at, hvis man faar fastslaaet i den offentlige Mening, at der er hæftet megen Humbug og Svindel ved flere Forsikringsselskaber, ved, at det ene Selskab efter det andet bliver insolvent, vil det i ubodelig Grad skade denne Sag hos store Dele af Befolkningen.

Jeg maa derfor ligesom det ærede Medlem for Frederiksberg sige, at en Forsikringslov er paatrængende nødvendig og bør skaffes til Veje snarest muligt. Ligesom det ærede Medlem slutter sig til, at man havde valgt Koncessions- og ikke Publicitetssystemet, finder jeg det ogsaa rigtigst, at man har ført alle Selskaber ind under det første System. Jeg kan ganske vist godt indrømme, at der er en hel Del Selskaber, som slet ikke have det behov, og for hvem det for saa vidt var fuldstændig tilstrækkeligt at være under Publicitetssystemet, men det vilde blive meget vanskeligt at drage Grænsen og at praktisere efter forskellige Systemer i det virkelige Liv. Jeg kan nu heller ikke indse, at det kan skade de større, særdeles vel-funderede Selskaber, at de ere under Koncessionssystemet, naar der da, vel at mærke, ikke ere saadanne indsnævrende Bestemmelser, som i særlig Grad gøre det besværligt for dem og paavirke deres fri Virksomhed. Jeg synes, vi i alt Fald maa prøve først, om det ikke vilde være muligt at faa ensartede Regler for alle Livsforsikringsselskaber.

Det kan nu gerne være, at dette Lovforslag gaar noget vel vidt i Detailler og er noget vel strengt i Fordringerne til Garanti. Det ærede Medlem for Frederiksberg omtalte § 11. Jeg vil i § 11 dog særlig kun tillade mig at omtale et enkelt Punkt, som det ærede Medlem ikke berørte, men som for mig synes at være Hovedsagen — han har naturligvis ogsaa tænkt paa det. Der staar i § 11: „Beregningen sker efter den til Grund for Selskabets Tariffer anvendte Dødelighed og efter en Rentefod, der ikke maa være højere end en Maksimums-Rentefod, der efter Forsikringsinspektørens Indstilling fastsættes af Indenrigsministeren hvert Aars 1ste Juli.“ Her tror jeg dog, man maa sige, at Lovforslaget gaar for vidt i